

stationerede kan faa dem forholdsvis billigere og tillige bevare dem ud over den Periode, da de ellers overordentlig let ved Anstrengelse komme til at tabe i Værdi, saa at de, naar man faar dem tilbage til Regimentet efter 1 eller $1\frac{1}{2}$ Mars Forløb, ville vise sig at være mere holdbare og i en mere tjenstdygtig Stand. — Jeg kan ikke andet end med en vis Sorg se paa de Endringsforslag, der ere stillede under Nr. 183 og 184. Jeg havde haabet, at man, naar jeg oplyste for Udvalget, at jeg paa de Forslag, som ere indsendte til mig fra de paagældende Bestyrrelser, alt forud har strøget 2 Maskinister og 2 Fyrbødere, saa ikke vilde stryge mere. Naar jeg gik ind paa at stryge de 2 Maskinister og de 2 Fyrbødere, var det i Forventning om, at det kunde lykkes gennem den værnepligtige Masse maaste at uddanne nogle Folk, der kunde gøre Tjeneste, og paa denne Maade staffe en Reserve til Stede. Jeg er nødsaget til, naar disse Forslag blive vedtagne, at udstrække disse Forsøg videre, idet jo Udvalget foreslaar, at der, foruden de 2 Maskinister, som jeg har strøget, endvidere skal stryges en Maskinist til. — De Nedsættelser, der foreslaas af Udvalget paa Konto L., vedrøre jo saadanne Beløb, som anvendes enten til Erstatning af Forbrug eller til Vedligeholdelse af Materialet. Det er mig klart, at om man end for enkelte Aar kan finde sig i, at Erstatningen for Forbrug bliver noget mindre, saa gaar det ikke an i Vængden, idet Manglerne til sidst ville blive saa store, at man enten kommer til at staa over for en Mangel, som ikke kan taales, eller at maatte søge en ekstraordinær Erstatning; jeg tror ligeledes, det maa siges at være den bedste Økonomi, naar man har et kostbart Materiel, eller Bygninger — saaledes som der er Tale om under Nr. 193 — da at vedligeholde dem i Tide, for at ikke Ulemperne ved Undladelser heraf skulde blive alt for store. — Nedsættelserne paa Nr. 188 og 190 ville jo for et enkelt Aar kunne taales, men det er ikke uden Betænkelighed, at man saa maa se paa, at der muligens i kommende Aar kan opstaa Forhold, der kunne føre til en større Udgift. — Der er af Udvalget meddelt i Betænkningen, at der har været holdt Samraad om Salget af den saakaldte Heymannske Stiftelse, og den ærede Ordfører omtalte, saa vidt jeg hørte, i alt væsentlig korrekt, hvad der er passeret; men, da denne Sag har været Genstand for en hel Del offentlig Omtale, vil jeg dog ikke undlade ogsaa for mit Vedkommende derom at give Oplysninger. I 1869 gav daværende Kommerceraad, senere Statsraad Heymann Skøde og Gavebrev til Krigsministeriet paa

en Ejendom paa Hjørnet af Viktoriagade og Sætedgade, hvor der var indrettet Bolig til 5 Officerskener og en Inspektør, der enten skulde være Invalid eller affødiget Underofficer. Men der var i Overdragelsesdokumentet fastsat den Bestemmelse, at medens Sønderne skulde bo der uden at erlægge nogen Husleje, skulde hver enkelt afholde Udgiften til den indre Vedligeholdelse i den Lejlighed, hun beboede, og enhver skulde desuden erlægge $\frac{1}{6}$ af det Beløb, som medgik til alle øvrige udbændige Reparationer, Statter og Afgifter eller andre Byrder, som kom til at hvile paa Ejendommen. Der blev straks den Gang gjort opmærksom paa, at det var et meget uheldigt og vanskeligt Forhold, der kunde komme til at tynde alt for haardt paa Sønderne. Man gjorde Forsøg paa at faa vedkommende Legatstifter til at give en Sum Penge, hvoraf Udgifterne hertil kunde afholdes. Det lykkedes ikke; han gav kun et mindre Beløb, der kunde anvendes som Forskudssum, dersom Udgifterne et enkelt Aar bleve ganske overordentlig store; men dog saaledes, at det skulde indhentes det følgende Aar, og han tilføjede den udtrykkelige Bestemmelse i Gavebrevet, at for saa vidt vedkommende ikke erlagde det, hun saaledes skulde erlægge, vilde hendes Fiet til at blive boende i Lejligheden derved være bortfalden. Nu viste det sig imidlertid i Aarenes Løb, at der undertiden kunde forekomme meget betydelige Udgifter, og at de ordinære Udgifter ogsaa kom til at tynde temmelig haardt paa Beboerne. Der blev gjort et Forsøg for nogle Aar siden paa ved en Henvendelse til Rigsdagen at faa Midlerne bevilgede til disse Udgifters Afholdelse; men da det ikke lykkedes, har Krigsbestyrelsen været nødt til i Genhold til Fundatsens Bestemmelser at lade paagældende Sønder afholde de Beløb, som de ifølge Gavebrev og Fundats vare pligtige til. Dette bevirkede, at de paagældende Sønder i Sommer henvendte sig med en Anmodning til Krigsbestyrelsen, om man ikke hellere vilde lade Stiftelsen bortselge, saaledes at de i Stedet derfor kunde erholde Huslejegodtgørelse, idet de klagede over Mangel paa Midler til at bære de store Byrder og ligeledes over, at der var Fugtighed navnlig i de lavere Lejligheder. Krigsministeriet maatte erkende, at dette Forslag i og for sig var fornuftigt, og havde en vis Sympati for det; det henvendte sig derfor til Arvingerne efter Legatstifteren med Forespørgsel, om der fra deres Side var noget til Hinder for at lade Bygningen bortselge. Disse udtalte, at deres afdøde Fader havde givet Stiftelsen til Krigsbestyrelsen, og at denne var den